

Jan Cimický

SUPERSTAR STORY

Superstar story

PRAHA 2004

Jan Cimický: Superstar story
Vydání první.
Copyright © 2004 Jan Cimický
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křižíkova 16, Praha 8
v roce 2004 jako svou 850. publikaci.
Přebal a vazba © 2004 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2004 Richard Carrasco.
Odpovědná redaktorka Kateřina Štěpančíková.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Štefánikova 2, Český Těšín.
Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným
způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-627-0

BARONET
Praha 2004

Jan Cimický

Superstar story

❧ 1 ❧

Slunce se opírá do fasády toho krásného domu, co vypadá jako rokokový záměček. Rozložitý kmen jabloně, která roste u vchodu, dosahuje větvemi až ke dveřím a v růžovobílých květech bzučí včely.

Seděla jsem na prostředním schůdku se zavřenýma očima a představovala jsem si, že mám křídla a stačí jen zamávat a vzlétnout. Je to přece tak snadné, zamávat rukama, trochu se odrazit nohama a pak už jen nabírat výšku a vznášet se, plachtit. Jak je možné, že jsem to ještě nikdy nezkusila, že to nezkusil ani nikdo jiný? Proč všichni lidé jen chodí nebo běhají? Ano, letět někam pryč, někam daleko, daleko...

Za žádnou cenu bych nemohla dovnitř, zůstanu tady sedět celý den, celou noc! Nemám ani hlad, ani žízeň! A vlastně se mi ani nechce žít!

„Pojď, musíš něco jíst!“

„Já nechci!“

„No tak, Janičko, buď rozumná! Tím už nikomu nepomůžeš! Musíš to zvládnout, buď silná!“

Ale já to ani nevnímám, nechci vnímat, cítím tak strašnou lítost, bolest a zoufalý smutek, že ani nemůžu plakat.

Je mi čtrnáct. Už čtrnáct! Teprve čtrnáct! Vlastně skoro patnáct... Po prázdninách bych měla jít na gymnázium... A co z toho?

Stačí taková chvilka, mžik a život všech se úplně promění.

„Posloucháš mě, Janičko? Slyšíš?“

Slyším, ovšemže slyším. Ale to hrdlo je tak sevřené, že nemůžu promluvit, a nohy mám slabé, že se na ně

nemůžu postavit. A je mi všechno jedno! Nikdy se s tím nesmírím! Nikdy! Copak je to možné? Ani jsme se nerozloučili!

Když se uprostřed hodiny otevřely dveře ve třídě a v nich stála ředitelka, bylo to něco naprosto neobvyklého. A jako bych v tu chvíli pocítila takovou divnou předtuchu, po zádech mi přeběhl mráz. Tušila jsem, že to bude kvůli mně!

„Je tu přítomna Jana Kvapilová?“

Profesor Pinkas, který vyučoval dějepis a zeměpis, nadzvedl brýle a zaostřil do naší řady u okna, jako by mě hledal. Měla jsem chuť zmenšit se, schovat hlavu mezi ramena, sklouznout pod lavici, aby mě nenašli. Už je to tady! Něco se stalo!

„Kvapilová, vstaň!“ zavelel Pinkas.

Pomalou a nerada jsem vstávala a raději jsem zavřela oči.

Ředitelka zamířila ke mně, zastavila se u lavice a nadechla se.

„Pojď se mnou do ředitelny,“ řekla potichu, „a věci si vezmi s sebou!“

Profesor Pinkas pokrčil nechápavě rameny a rozhlédl se po třídě, snad že mu někdo něco vysvětlí, nedovedl pochopit, proč bych měla opustit jeho hodinu. Ale všichni mlčeli.

V tom podivném tichu jsem si uložila všechno do tašky a jako v polosnu jsem mlčky kráčela za ředitelkou. Cítila jsem, jak mě všichni sledují očima. Bála jsem se zeptat a byla jsem vlastně ráda, že se to něco nepříjemného ještě odloží a ještě chvíli nebudu nic vědět.

Když jsme přišly do ředitelny, posadila mne do koženého křesla a sama si sedla proti mně. Chvíli se jen tak dívala a naprázdno polkla.

„Kvapilová? Jana Kvapilová?“ ujišťovala se.

„Ano, prosím!“ vyhrkla jsem a srdce se mi šíleně rozbušilo.

„Víš, Janičko, já pro tebe nemám dobrou zprávu a moc mě mrzí, že to musím být já, kdo ti ji poví...“

„Stalo se něco?“ sebrala jsem poslední špetku kuráže.

Odmlčela se a podívala se stranou, snad taky hledala odvahu.

„Tvoji rodiče měli nehodu... je to moc vážné...“

A bylo to venku! Jako bych to celý den tušila!

„A co je s nimi?“ Proboha, jen ať mi neřekne, že už je nikdy neuvidím, že jsou mrtví! To přece není možné!

„Zahynuli při havárii... Dneska ráno, na Barrandovské estakádě se před nimi uvolnil špatně uvázaný náklad železných plechů z nákladního přívěsu... prý je to docela rozmačkalo. Na místě...“

Asi jsem to všechno docela nevnímala. Jen jsem tak seděla a s pootevřenou pusou zírala na ředitelku. Třeba je to jen omyl, někdo zavolá, že se spletli, že to je někdo jiný!

„Opravdu?“

Ředitelka vstala.

„Bohužel je to tak, volali mi to z dopravního inspektorátu před čtvrt hodinou, trvalo jim nějakou dobu, než sehnali telefon, než zjistili, kde tě mohou najít...“

„A kde jsou?“ vyhrkla jsem.

„No... Asi někde na soudním...“ vykoktala.

„To jsou docela mrtví? Už je nikdy neuvidím? Já je chci vidět, já je musím vidět...“ Rozplakala jsem se.

Ředitelka nade mnou chvíli bezradně stála a mlčela.

„Dovezu tě domů, Janičko,“ navrhla. „A musíme sehnat nějaké příbuzné, třeba nějakou tetu, strýčka nebo babičku, aby tam přijeli. Můžeš mi dát na ně nějaké spojení?“

V tu chvíli jsem si nebyla schopna vzpomenout, ani jak se teta jmenuje, bylo to jako rána do hlavy. Nakonec jsem našla v mobilu její číslo. Ale jako by se to všechno pořád odehrávalo mimo mě. Nevnímala jsem, co ředitelka říká, nevnímala jsem, co mi pak vysvětluje. Připadalo mi, že jsem se dostala pod lavinu. Nemo-

hla jsem dýchat a třeštila mi hlava. Šla jsem za ní po schodech před budovu, posadila se do auta jako loutka a zavřela jsem oči.

„Připoutej se,“ slyšela jsem její hlas z veliké dálky. Poslechla jsem, ale oči jsem si netroufala otevřít. Měla jsem zimnici, i když bylo docela teplo.

Auto se rozjelo a já ani nevěděla, kam pojedeme. Bylo by mi to najednou fuk, neměla jsem vůli ani sílu o tom přemýšlet. Když auto zastavilo a já otevřela oči, stáli jsme u chodníku před naším domem. Bylo tu ještě několik vozů a jeden z nich měl policejní majáček. Ředitelka vystoupila.

„Počkej tady uvnitř,“ nařídila mi, „rozumíš?“

Možná jsem vypadala nepřítomně, a tak se musela ujistit. Byla jsem ráda, že sedím, neměla bych energii vstát. Ani jsem nechtěla, uvědomovala jsem si, že mě pálí oči a hoří mi čelo, jako bych měla horečku. Ano, jako v zimě, když jsem ležela s chřipkou a připadalo mi, že se vznáším. Hlava se mi div nerozskočila.

Dívala jsem se, jak naše ředitelka jde k tomu policejnímu autu a chvíli se s někým dohaduje. Asi mluvili o mně, protože se občas zadívali směrem k autu, kde jsem seděla. Nevím, jak dlouho to trvalo. Pak se celá ta skupinka pohnula a zamířila za mnou, ano, věděla jsem, že jdou ke mně, že mi budou říkat něco nepříjemného a bolestného, tušila jsem to a nejraději bych se zavrtala někam pod zem. Já to nechci slyšet! Já nechci nic vědět!

Nějaká žena v policejní uniformě se naklonila do otevřeného okénka.

„Já jsem majorka Líbalová, z oddělení nehod. Budu to vyšetřovat... Je mi to moc líto, opravdu moc! Ale už se nedá nic dělat...“ odmlčela se a otočila se k ředitelce, jako by od ní očekávala nějakou pomoc.

Ředitelka stála vedle ní a dívala se do země.

„Máš klíče od bytu?“ zeptala se nakonec a zvedla hlavu.

Trochu jsem se vzpamatovala a začala jsem si prohledávat kapsy. Věděla jsem přitom jistojistě, že jsem si je ráno schovala do přední kapsičky u batohu, ale nějak mi to nedocházelo, prohledávala jsem kapsy u kalhot i u bundy a ty dvě se na mě netrpělivě dívaly. Snad mě to ještě víc znervóznělo, až ředitelku to napadlo a ukázala na zem, kam jsem batoh položila.

„Nemáš to spíš tady?“

„Ano, určitě,“ odpověděla jsem zmateně a vylovila dva patentní klíče na kroužku s přívěskem.

„To jsou klíče od domu a od bytu?“ ujišťovala se ředitelka, které jsme říkali familiérně Matka Tereza a ředitelně Terezín... Ale ani jsem se tomu nedokázala usmát, něco mě strašně svazovalo, pořád to bylo jako ve snu, jako bych to všechno neprožívala ve skutečnosti.

„Neměla by dostat nějaké léky na uklidnění?“ zeptala se Matka Tereza prakticky. „Přece ji tady nemůžeme jen tak nechat!“

Policistka se otočila k ostatním a na někoho kývla, aby ho přivolala.

„Karle, zavolej, ať sem přijede pro jistotu doktor, no pochopitelně že rychlou záchranku nebo našeho doktora, ale hoď sebou. A jak je to s těmi jejími příbuznými?“

„Už jsou na cestě, prý její teta, jeli pro ni do práce, někam do Hostivaře.“

Majorka spokojeně přikývla.

„Vám taky děkuji, paní ředitelko, moc jste nám pomohla, vidíte sama, všechno zařídit kolem takového případu je dost náročné.“

Mluvily spolu, jako bych tam ani nebyla. Myslely si asi, že nic nevnímám, možná měly pravdu, jenže já je slyšela. Jen jsem si příliš neuvědomovala, že mluvím o mně, že se to všechno týká mě.

„Podle mého názoru by měla dostat nějakou injekci, aby spala!“ řekla nejistě Matka Tereza. Majorka Líba-

lová však mlčela a asi už přemýšlela o něčem jiném. Takových případů musí zažít každý týden! Z dolního konce od sídliště se blížila sanitka a měla spuštěný majáček s blikavým světlem. Všechno to pak už mělo rychlý průběh. Odvíjelo se to jako ve filmu.

Ze sanitky vystoupil doktor v červené záchranářské kombinéze a zamířil rovnou k policejnímu autu. Na něco se zeptal a jeden z dopravních policistů ukázal směrem k nám.

„Doktor Rubeš,“ představil se doktor a podíval se střídavě na jednu a pak na druhou ženu, co tu se mnou stály. Asi chtěl odhadnout, kdo tady tomu všemu velí.

Majorka mu něco tiše vysvětlovala a doktor mě celou tu dobu pozoroval. Vypadal trochu unaveně, ale měl přitom takové laskavé a vlídné oči. Vždycky jsem se u doktora bála, hlavně u zubaře, ale teď ne. Věřila jsem mu, určitě by mi neublížil. A navíc jsem byla docela apatická. Pak ředitelka otevřela branku a domovní dveře, vyšli jsme všichni po schodech k našemu bytu až do mého pokoje. Ředitelka složila do peřináku všechno, co bylo zbytečné, nechala jen deku, abych se pak přikryla, doktor otevřel na stole kufřík, kde měl spoustu všelijakých ampulí, jednu vybral, odlomil kus skla a obsah nasál do stříkačky.

Všechno jsem to sledovala bez zvědavosti, lhostejně, jako by se to týkalo někoho jiného. Přece to všechno nemůže být pravda! Zatáhl mi gumou předloktí, řekl, abych zacvičila rukou, a pak to trochu píchlo a já jsem cítila, jak mi do těla proudí nějaká tekutina a jak se mi pomalu zavírají oči a padá na mě hrozná únava.

Chtěla jsem ještě poděkovat ředitelce, že se o mě postarala, ale už jsem nedokázala otevřít ústa. Začala jsem se někam propadat a bylo to docela příjemné, zdálo se mi, že jsem lehká, lehounká a nic z toho, co jsem se v posledních chvílích dozvěděla, mě už netrápilo. Jenom jsem hrozně potřebovala spát. Všechno to zaspat a probudit se a...

2

Probudila jsem se ztěžka, měla jsem pocit, že nade mnou někdo stojí a pozoruje mě, ale nedokázala jsem otevřít oči, víčka byla mnohem těžší než jindy. Najednou jsem nevěděla, kde jsem, co se děje, nevěděla jsem, jestli mám jít do školy, nevěděla jsem vůbec nic.

Bylo to hrozně nepříjemné. Nechtěla jsem se probudit, ale nebylo mi jasné proč vlastně, co se stalo, že si připadám jako před rokem, když jsem dostala chřipku a pak zápal plic a moc jsem zeslábla.

Co se to vlastně stalo? A kdy? Kde to jsem? Doma?

S odporem a namáhavě jsem otevřela jedno oko.

Ležela jsem na své válendě, ve svém pokoji, na stěnách byly plakáty, které jsem si tam vylepila, a záclona z okna byla odtažená, takže dovnitř pronikalo sluníčko. Jak je to možné, vždyť sem do pokoje svítí až odpoledne? Že bych zaspala? No to bude průšvih!

Pokusila jsem se vstát, ale všechno se se mnou zatočilo a sekla jsem sebou zpátky na pohovku. Proboha, co se to se mnou děje? Jsem nemocná? A nebo... Vzdáleně mi probleskovaly v hlavě podivné, svíravé myšlenky, nedokázala jsem si uvědomit, co to vlastně je, ale bylo to nepříjemné. Dalo mi obrovské úsilí, abych se vůbec posadila. Něco se stalo! Něco hrozného se stalo...

Mnohem pomaleji a opatrněji jsem zase vstala a chvíli se opírala o zeď, abych neupadla, hlava se mi pořád točila, jako bych právě slezla z kolotoče na matejské pouti. Všude, v celém bytě, byl klid. Jenom hodiny na zdi v předsíni do toho ticha odklepávaly vteřinu po vteřině. Nikdy dřív jsem si je neuvědomovala,

až dnes. Jsou tak slyšet, tak hlasitě se každé a pravidelné tiknutí odráží od stěn! Ať se zastaví, ať je jen ticho!

Došourala jsem se ke dveřím a schválně se snažila na nic nemyslet. V domě bylo to zvláštní ticho, jen z kuchyně se pootevřenými dveřmi nesly chodbou útržky slov. Šla jsem pomalu a přidržovala se zdi. Ale hlasy jsem nedokázala rozeznat, kdo to mluví? Najednou hlasy na chvíli zmlkly. Dveře od kuchyně se rozevřely dokořán a v nich se objevila teta Jiřina, tátova sestra, a chvíli na mě zírala.

„Paní Bartošová, Jana je už vzhůru!“

Snažila jsem si to dát všechno dohromady. Co tu dělá teta Jiřina? A paní Bartošová je přece babička, mámina maminka, co bydlí za Prahou, na Sázavě a jezdíme tam v létě často na víkend. Od jejího domu je to k řece blizoučko, a když je vedro, krásně to osvěží.

Ve dveřích se vedle tety objevila i babička a obě na mě hleděly nějak zvláštně, připadalo mi, že se něčím vylekaly.

„Tak už jsi vzhůru, Janičko?“ zeptala se teta a natáhla ke mně obě ruce.

„Chudáčku, sirotečku,“ zašeptala babička a přikryla si dlaněmi oči.

Došla jsem až k nim a dívala se na ně nechápavě. Vypadaly utrápeně a obě měly zarudlá víčka.

„Co se stalo?“

„Copak ty nevíš?“

Zamrazilo mě. Něco se mi vracelo a já začínala mít pocit, že to všechno nebyl jen nějaký nepříjemný sen, ale stejně jsem se to všechno snažila odehnat. Třeba se teď na mě usmějou a řeknou, že to byla jen legrace.

Neodpověděla jsem. Babička došla až ke mně a pohladila mě po vlasech. Neměla jsem nikdy takové mazlení ráda, ale najednou mi to nevadilo, srdce mi bušilo až ve spáncích.

„Co si teď jenom počneme?“

Uvědomila jsem si, že už bych asi měla být dávno ve škole, kolik může být hodin? Mimoděk jsem zvedla oči a hledala ciferník vysokých sloupkových hodin, co vždycky stály přímo proti dveřím do bytu. Byly už skoro čtyři hodiny odpoledne, proto slunce tak zářilo a vnikalo do pokoje! Dívala jsem se na ně a netroufala jsem si nic říct. Babička se zadívala někam do rohu, snad tam něco hledala, možná jí jen tak oči klouzaly, protože nevěděla jak začít.

„Jsou mrtví, docela mrtví!“ vykřikla tlumeně.

Sklopila jsem hlavu a cítila jsem, jak celým mým tělem stoupá podivná vlna zimnice, roztřásla jsem se.

„Máte rozum! Takhle ji trápí!“ zlobila se teta Jiřina. „Chcete, aby se to dítě docela zhroutilo?“

Ale já přece už nejsem žádné dítě! Proč se ke mně chovají, jako bych nic nechápala. A pomalu mi docházelo, že to všechno je pravda, všechno, co mi připadalo jako něco neskutečného, co jsem v duchu oddalovala. Copak je to možné? Že včera ráno máma s tátou odešli, že jeli do práce a já jsem šla do školy jakoby nic a za hodinu bylo všechno jinak?

Beze slova jsem vešla do kuchyně a v lednici si vzala kolu, nalila si plnou sklenici a jedním rázem ji vypila. Měla jsem strašlivou žízeň.

„Janičko, to nesmíš, chceš být nemocná?“

Ta babiččina starostlivost a úzkosti mi šly vždycky na nervy. Copak jsem malá holka?

„Neboj, babi!“ neměla jsem sílu ani odmlouvat, ani se hádat. Ale babička nedala pokoj.

„Víš, jak je to studené nezdravé do žaludku? Dosta-neš žaludeční vředy...“ Asi měla pocit, že tak přestane-me myslet na to, co se vlastně stalo.

Posadila jsem se na židli ke kuchyňskému stolu a na-jednou mě napadlo, že budu mít asi ve škole průšvih, když jsem nebyla na vyučování, a vlastně není, kdo by mi napsal omluvenku!

„Já jsem nebyla ve škole!“ vzdychla jsem. „Co budeme dělat?“

„Co by, nic,“ řekla teta rozhodně, „doktor řekl, ať tě necháme vyspat!“

Vzpomněla jsem si, že mi někdo dával injekci. V předloktí jsem měla ještě červenou tečku od vpichu. Ano, doktor mi dal injekci a pak jsem asi usnula! Tak dlouho jsem spala!

„Volala mi paní ředitelka od vás ze školy, ptala se na tebe, jak to snášíš. Řekla jsem jí, že ještě spíš. Prý to nevádí, omluví ti to, máš přijít až zítra.“

Ještě pořád jsem si to nedokázala představit. Co když se otevrou dveře a v nich se objeví máma s igelitkou z Delvity anebo táta se zamazanýma rukama jako tenkrát, když píchl kolo a musel vyměnit rezervu? Možná se všichni spletli a stalo se to někomu jinému. Jenom jméno je podobné!

Babička s tetou si sedly ke mně a mlčely. Stahovalo se mi hrdlo a strašně se mi chtělo plakat, nemohla jsem to zastavit, nemohla jsem se ubránit. Slzy se mi začaly koulet po tvářích, snažila jsem se je utírat, ale bylo to marné. Začala jsem si všechno uvědomovat a na hrudi se mi to všechno svíralo, dusila jsem se. Musela jsem utéct ven, na zahradu. Do toho nejzarostlejšího kouta, kde by mě nikdo nenašel. Tady jsem si sedla na bobek a podepřela si hlavu dlaněmi. Třeštila mi.

„Jano, Janičko!“

To volá teta Jiřina, asi má strach, že jsem někam utekla nebo něco provedla. Ale to já neudělám, nejsem malá holka, musím to vydržet, i když nevím jak. Jsem najednou úplně sama! Opuštěná!

„No tak, Jano, nedělej hlouposti, kde jsi?“

Pomalů jsem vstala a vylezla z křoví. Tetě Jiřině se viditelně ulevilo.

„Já vím, že tě to trápí, ale nejsi sama! Mně se taky zabil bratr. A babičce dcera!“ Jako by uměla číst myšlenky, malinko jsem se dokonce zastyděla.

„Já vím,“ hlesla jsem, „já si připadám strašně unavená. Chtěla bych zase usnout a už se neprobudit. Anebo aspoň všechno zaspát.“

Teta mě dovedla do mého pokoje, počkala, až si lehnu, a sedla si ke mně. Ale mně se nechce ležet! Mně se nechce vůbec nic! A hlavně nechci, aby kolem mě seděly a litovaly mě!

„Já chci být sama!“

„Ale Janičko, my jsme tady přece kvůli tobě!“

Jenom jsem vzdychla a raději jsem zavřela oči. Možná že když si budou myslet, že spím, půjdou pryč. Jen jsem zavřela oči, začal se mi před očima odvíjet film, který se nedal zastavit, šlo to tak rychle, že jsem měla chuť vykřiknout. Loňské prázdniny u moře v Chorvatsku, v Pule. Hotel byl kousek od pláže a z terasy bylo vidět na vlny, které dorážejí na kamenný břeh pokrytý ostnatými pichlavými ježky. Kolikrát stačilo uklouznout z vyšlapané cestičky nebo si zapomenout boty do vody, a už byl v patě trn, který bolel, i když ho někdo vytáhl.

Jdu po břehu a sbírám škebličky, na památku. Někdo mi povídal, že když má člověk takovou lasturu a dá si ji k uchu, že v ní slyší moře. Ale tady byly jen samé malé mušličky, spousta mušliček, všechny barvy. Šly by navlékat a udělat z nich náhrdelník, jako nosí ty divošky někde na tichomořských ostrovech.

Sedíme všichni tři, táta, máma a já, a díváme se na západ slunce. Je to zvláštní, slunce je pořád vysoko nad obzorem, jako by si rozmýšlelo, jestli se má schovat. Je teplý večer a nebe modré, bez jediného mraku. A pak, najednou, jako na nějaký povel, žlutá veliká koule začne klesat, dotkne se mořské hladiny někde daleko a začne se v té modři utápět, kousíček po kousíčku. Mizí, jako by ji někdo tahal zespodu dolů, už je jí jen půlka, jen srpeček, jen takový proužek, který se snaží osvětlovat horizont. A pak slunce prudce klesne dolů a skryje se. Celý obzor začne měnit barvu a ty odstíny

se šíří až k nám, modrá a zelená barva je i hnědá a skoro černá, jen vlny s bílými pěnovými čepicemi se neúnavně valí na břeh, lámou se a vracejí. Je to nádherný pocit.

„Vidíš, škoda, že sis s sebou nevzala kytaru,“ říká táta.

Kytaru! Ještě to tak, jako by nestačilo, že chodím celý rok dvakrát týdně do hudebky a džu tak, až mám celé prsty otlačené! Budu se s kytarou tahat i na prázdniny, to je ale nápad.

Ale i maminka se k němu přidá, jako by se domluvili.

„Dovedu si představit, jak by se sem hodila právě kytara. Když Jana cvičí, mám někdy pocit, že jsem ve Španělsku u moře.“

Nikdy jsem si nemyslela, že když doma cvičím, máma to poslouchá. To bych nikdy nedovolila! Nikdy! Musí to být příšerné, když se všechno opakuje, každou chvíli se přehmátnu a vracím se při každém falešném tónu! Jenže oni se teď baví, jako bych tu nebyla.

„Kytara je královský nástroj. Má v sobě vznešenost a středověkou noblesu, stejně jako třeba loutna.“

Táta tomu rozumí, sám hrál dlouho v nějakém bigbítu na sólovou kytaru a myslím, že byl docela dobrý. Jenže klasická kytara je něco jiného. Nejsem tak praštěná, abych romanticky seděla na skále, čučela na moře a přitom si brnkala jako Narcisso Yeppes!

„Náhodou, já myslím, že holka má talent, jenom by musela víc cvičit,“ říká táta a už mě štve.

„Nechcete se bavit o něčem jiném?“

Podívají se po sobě a táta se ušklíbne a pokrčí rameny.

„Mohla by z ní být nová Lenka Filipová,“ dá tomu všemu korunu máma. Ale já přece nechci být nová Lenka Filipová, i když se mi její písničky líbí a taky se mi líbí její styl hraní. Už jsem si dokonce jednou zkoušela napsat písničku, ale to jim přece nebudu přiznávat, aby si mě kvůli tomu dobírali. Předstírám raději, že si jich nevšímám, že je neslyším, a jenom se dívám, jak

moře rychle mění barvu. A jakoby naschvál se mi v hlavě začne rozeznívat vtíravá melodie o tom, jak se každého jitra vracejí lodi do přístavu, a já si to nemohu zakázat.

Je to silnější než já. Musím si to začít pobrukovat. A mám na sebe vztek. Ani se nemusím otáčet a vidím docela zřetelně, jak se táta potutelně usmívá.

Najednou se rychle setmí a oblohu jako by někdo posypal spoustou bílých flíčků. Tak mě napadá, jak daleko je k té nejbližší hvězdě, opravdu celé čtyři roky? Co když je něco rychlejší než světlo?

A v tu chvíli se film sám zastavuje.

Jak je to, když někdo umře? Máme duši, která se někam vznáší? Někam odchází? Třeba tam, do vesmíru, k bílým dalekým hvězdám. Nebo bloudí někde tady na Zemi, blízko, blizoučko a jen my ji nevidíme a nemůžeme s ní mluvit? Co když je máma a táta někde tady, vedle mě, a já je nevidím? Co bych měla udělat? Jak jim dát znamení? Mám jen v duchu zašeptat jejich jméno?

Holky říkaly, že se duše člověka, který umře, prý převtěluje do jiného člověka nebo zvířete, které se narodí, protože život je nezničitelný a jenom se může měnit nositel. Smála jsem se tomu, nedovedla jsem si představit, že bych v minulém nebo příštím životě byla třeba kočka anebo jen pelargonie, ale teď mi to začalo vážně vrtat v hlavě.

Co když je to pravda? Co když jsme každý přežili už desítky životů a normálně si na ně pamatujeme. A co když se máma teď narodí jako nějaká malá holka třeba někde u černochů? Poznala bych, že to je zase ona?

„Nemá ta holka horečku?“ zeptala se babička a sáhla mi dlaní na čelo. Držela jsem, ani jsem sebou necukla.

„No, snad ne,“ pokračovala nahlas, asi k tetě Jiřině. „Necháme ji spát.“

Slyšela jsem jejich kroky, a když vrzly dveře a zavřely se, otevřela jsem oči. Pomalu jsem vstala a šla jsem k otevřenému oknu, opřela se o parapet a dívala se ven.